

Niets meer

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles

Je kan niet leven zonder hem

Hij hoort bij jou

Voor altijd

Before

Niets meer

Niets minder

Anna Todd

Niets meer

Landon Gibson, de beste vriend van Tess uit *After*,
verhuist naar New York

ISBN 978-90-225-9252-6
ISBN 978-94-023-1639-1 (e-book)
ISBN 978-90-528-6389-4 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Nothing More*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 by Anna Todd. All rights reserved.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

This edition published by arrangement with the original
publisher, Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc.,
New York

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door mid-
del van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor iedereen die eerst aan anderen
en dan pas aan zichzelf denkt,
zelfs als het niet meer gaat.*

Landons playlist

- 'Come Up Short' – Kevin Garrett
- 'Let It Go' – James Bay
- 'Closer' – Kings of Leon
- 'Pushing Away' – Kevin Garrett
- 'As You Are' – The Weeknd
- 'Edge of Desire' – John Mayer
- 'In the Light' – The Lumineers
- 'Colors' – Halsey
- 'Love Me or Leave Me' – Little Mix
- 'Gasoline' – Halsey
- 'All You Never Say' – Birdy
- 'Addicted' – Kelly Clarkson
- 'Acquainted' – The Weeknd
- 'Fool for You' – Zayn
- 'Assassin' – John Mayer
- 'Without' – Years & Years
- 'Fool's Gold' – One Direction
- 'Love in the Dark' – Adele
- 'Hurricane' – Halsey
- 'Control' – Kevin Garrett
- 'It's You' – Zayn
- 'A Change of Heart' – The 1975
- 'I Know Places' – Taylor Swift

1

Mijn leven is vrij overzichtelijk. Er gebeurt weinig ingewikkelds. Ik ben gelukkig. Dat is allemaal bekend.

De eerste drie gedachten die elke dag door me heen gaan:

Het is hier minder druk dan ik dacht.

Hopelijk hoeft Tessa vandaag niet te werken, dan kunnen we iets afspreken.

Ik mis mijn moeder.

Ja, ik ben tweedejaars aan de universiteit van New York, maar mijn moeder is een van mijn beste maatjes.

Ik heb vaak heimwee. Het helpt dat Tessa hier zit, want zij komt het dichtste in de buurt van familie.

Ik weet dat de meeste studenten staan te trappelen om het huis uit te gaan en ergens ver weg te gaan studeren, maar ik niet. Ik hou van de plaats waar ik eerst woonde, hoewel ik er niet eens mijn hele leven heb gewoond. Ik heb alleen het laatste jaar van de middelbare school en mijn eerste studiejaar in Washington doorgebracht, maar die staat is mijn thuis geworden. Daar woont mijn familie en daar vond ik een nieuwe beste vriendin. Het enige en grootste gemis was Dakota, de vriendin met wie ik al heel lang samen was. Daarom ben ik haar gevolgd naar New York om daar te gaan studeren toen zij werd toegelaten op een van de beste balletacademies van het

land. Helaas is het anders gelopen dan ik had gedacht. Ik wilde daar samen met haar aan een nieuw leven beginnen en had geen flauw idee dat zij tijdens haar eerste studiejaar single wilde zijn.

Ik was er kapot van. Dat ben ik nog steeds, maar ik wil dat ze gelukkig is, ook als dat zonder mij is.

In september is het fris in de stad, maar in vergelijking met Washington regent het hier nauwelijks, dus dat is in elk geval iets.

Op weg naar mijn werk kijk ik op mijn telefoon. Dat doe ik zo'n vijftig keer per dag. Mijn moeder is in verwachting en ik wil meteen naar haar toe kunnen gaan als mijn kleine zusje haar opwachting maakt. Mijn moeder en Ken hebben voor de naam Abigail gekozen en ik sta te popelen om haar te leren kennen. Ik ben nooit zo'n type voor baby's geweest, maar ik vind de kleine Abby nu al de leukste baby die er is. Tot nu toe stuurt mijn moeder echter vooral foto's van al het lekkers dat ze klaarmaakt.

Man, wat mis ik haar kookkunsten.

Het is druk op straat. Ik sta met een groot aantal anderen, vooral toeristen met zware camera's rond hun nek, bij een zebrapad te wachten totdat ik kan oversteken. Als ik een tiener zie die een gigantische iPad omhooghoudt om een selfie te maken schiet ik in de lach. Die drang snap ik echt niet.

Zodra het voetgangerslicht begint af te tellen draai ik het volume van mijn telefoon op. Ik loop buiten bijna altijd met oortjes in, want de stad is veel lawaaiiger dan ik had verwacht en ik vind het fijn om ongewenste geluiden buiten te sluiten en bewust voor iets anders te kiezen. Vandaag is dat Hozier.

Ik heb de oortjes zelfs in tijdens het werk, of in elk geval in één oor, zodat ik kan horen welke koffie er wordt besteld. Vandaag ben ik nogal afgeleid door twee mannen in piratenkostuum die tegen elkaar staan te schreeuwen en daardoor bots ik

bij het naar binnen lopen tegen Aiden op, mijn minst favoriete collega.

Hij is lang, stukken langer dan ik, en heeft van dat witblonde haar waardoor hij op Draco Malfoy lijkt, dus ik vind hem nogal eng. En alsof de gelijkenis met Draco nog niet erg genoeg is, is hij vaak ook nogal onbeleefd. Tegen mij doet hij aardig, maar ik heb gezien hoe hij naar sommige van de meisjes kijkt die de Grind bezoeken. Hij gedraagt zich alsof de koffiebar naar een nachtclub is genoemd in plaats van naar koffieprut.

Zoals hij naar hen glimlacht, en dat geflirt en die 'bewonderende' blik waarvan ze zo gaan glunderen... Dat stuit me allemaal een beetje tegen de borst. Hij is niet eens zo knap; misschien was zijn gedrag beter te verteren als hij dat wel was.

'Kijk toch uit, man,' mompelt Aiden. Hij geeft me een klap op mijn schouders alsof we twee sporters in hetzelfde team zijn.

Zo snel heeft hij me nog nooit op de zenuwen gewerkt...

Ik trek me er niks van aan en loop naar achteren om mijn gele schort om te doen. Nadat ik nogmaals op mijn telefoon heb gekeken ga ik op zoek naar Posey, een nieuw meisje dat ik een paar weken lang moet inwerken. Ze is aardig. Stil, maar een harde werker, en ik vind het leuk dat ze altijd ja zegt tegen de gratis koek die we nieuwelingen elke dag bij wijze van opsteker aanbieden. De meeste nieuwe werknemers zeggen daar nee tegen, maar ze heeft er deze week elke dag al eentje gehad en het hele aanbod geproefd: chocolade, chocolade en macadamianoten, suikerglazuur en een of ander groen geval dat volgens mij de honderd procent biologische glutenvrije variant is voor klanten die alleen plaatselijke ingrediënten willen.

'Hoi,' zeg ik glimlachend tegen haar.

Ze leunt tegen de ijsmachine, met haar roodbruine haar achter haar oren gestopt, en leest het etiket achter op een van

de pakken gemalen koffie. Ze kijkt even naar me op en lacht snel bij wijze van groet, maar ze leest daarna meteen weer verder. 'Ik snap nog steeds niet dat ze vijftien dollar voor zo'n kleine verpakking vragen.' Ze gooit het pak naar me toe.

Het glijdt bijna uit mijn handen, maar ik weet het nog net te vangen en grijp het stevig vast.

'Wij,' verbeter ik haar lachend. Ik zet het pak terug op de tafel in de pauzeruimte. 'Wij vragen dat ervoor.'

'Ik werk hier nog niet lang genoeg om al een wij-gevoel te hebben,' zegt ze plagend. Ze trekt een elastiekje van haar pols en schudt haar roodbruine haar los. Nadat ze de dikke bos netjes bij elkaar heeft gebonden knikt ze ten teken dat ze klaar is om aan de slag te gaan.

Posey loopt achter me aan de zaak in en blijft bij de kassa staan. Deze week moet ze leren om bestellingen op te nemen, volgende week komt het maken van de drankjes aan bod. Ik neem het liefste bestellingen op, want ik praat liever met mensen dan dat ik mijn vingers brand aan het espressoapparaat. Dat is vaste prik als ik moet werken.

Ik ben net bezig om alles klaar te zetten als het belletje aan de deur rinkelt. Ik kijk naar Posey om te zien of zij een klant kan helpen, en inderdaad, ze staat er al opgewekt bij, klaar om de eerste koffieverklaafden welkom te heten. Twee meisjes lopen luid babbelend naar de toonbank toe. De stem van een van hen trekt mijn aandacht, en als ik opkijk zie ik dat het Dakota is. Ze draagt een sportbeha, een wijde korte broek en felgekleurde gympen, dus ik neem aan dat ze net een rondje heeft hardgelopen. Als ze moet dansen, heeft ze namelijk altijd een balletpakje en een strak broekje aan. Waarin ze er net zo goed uitziet. Ze ziet er namelijk altijd fantastisch uit.

Dakota is hier al een paar weken niet meer geweest, dus het verbaast me dat ze nu binnen komt lopen. Ik word er zo zenuwachtig van dat mijn handen trillen en ik merk dat ik zon-

der enige reden naar het scherm van de kassa sta te staren. Haar vriendin Maggy ziet me eerder staan dan zij en tikt Dakota op haar schouder. Mijn ex draait zich met een brede glimlach naar me om. Het zweet parelt op haar huid en haar zwarte krullen zitten in een slordige knot boven op haar hoofd.

‘Ik hoopte al dat je vandaag moest werken.’ Ze zwaait naar mij en dan naar Posey.

O? Ik weet niet wat ik daarvan moet denken. We hebben afgesproken om vrienden te blijven, maar ik heb geen idee wat dit is, een babbeltje tussen vrienden of meer.

Maggy zwaait ook. ‘Hoi, Landon.’

Ik kijk hen glimlachend aan en vraag wat ze willen drinken.

‘Ijskoffie met extra veel melk,’ zeggen ze gelijktijdig. Ze zijn ook vrijwel hetzelfde gekleed, maar Dakota valt met haar smetteloze lichtbruine huid en haar helderbruine ogen veel meer op dan Maggy.

Ik pak op de automatische piloot twee plastic bekers die ik met een soepele beweging vol ijs schep. Daarna pak ik de kan met versie koffie om de bekers vol te gieten. Dakota staat naar me te kijken. We zijn niet op een nare manier uit elkaar gegaan, maar we babbelen niet meer met elkaar zoals we dat vroeger deden. Ik snapte wel waarom ze een einde maakte aan onze relatie. We hadden al drie jaar iets met elkaar en opeens zat ze in New York City, in een nieuwe omgeving met nieuwe vrienden, en ik wilde haar niet in de weg zitten. Ik heb me aan mijn belofte gehouden om vrienden te blijven, want ik ken haar al jaren en ze zal altijd een warm plekje in mijn hart houden. Ze was mijn tweede vriendinnetje, maar mijn eerste echte relatie tot nu toe.

‘Dakota?’ buldert Aiden, net als ik de twee meisjes vraag of ze slagroom willen. Dat neem ik zelf ook altijd.

Tot mijn verbazing zie ik dat Aiden over de toonbank zijn armen uitsteekt naar Dakota. Hij houdt haar handen omhoog

en zij draait breed lachend een rondje voor hem.

Dan stapt ze, met een blik op mij, een klein stukje naar achteren en zegt ze op onbewogen toon tegen Aiden: 'Ik wist niet dat jij hier werkte.'

Omdat ik niet de luistervink wil uithangen kijk ik bij wijze van afleiding naar Posey en veins ik vervolgens heel veel interesse in het rooster dat achter haar aan de muur hangt. Het gaat me niks aan met wie Dakota allemaal bevriend is.

'Dat heb ik gisteravond toch verteld?' zei Aiden, en ik hoest om te voorkomen dat iedereen hoort dat me een piepend geluidje ontsnapt.

Posey is de enige die iets doorheeft, dat zie ik aan de glimlach die ze probeert te onderdrukken.

Ik kijk niet naar Dakota, maar ik weet dat ze zich niet op haar gemak voelt, want ze lacht net zo schattig als toen ze een kerstcadeautje van mijn oma uitpakte. Dat was zo'n zingende vis op een nephouten plank en Dakota maakte mijn oma heel blij door er zo vrolijk op te reageren. Ze lacht nog eens, en daardoor weet ik dat ze zich echt ongemakkelijk voelt. Ik geef haar glimlachend de twee bekers koffie aan en zeg dat ik haar snel weer hoop te zien.

Voordat ze antwoord kan geven glimlach ik weer en dan loop ik, terwijl ik het volume van mijn telefoon harder zet, naar het magazijn achter in de zaak.

Een paar minuten lang wacht ik totdat het belletje weer rinkelt omdat Dakota en Maggy naar buiten lopen, maar dan besef ik dat ik dat waarschijnlijk niet kan horen als ik naar het verslag van de ijshockeywedstrijd van gisteren sta te luisteren. Ik heb maar één oortje in, maar het gejuich van het publiek en het getik van de sticks is luid genoeg om zelfs een oude koperen bel te overstemmen. Ik loop terug naar voren en zie dat Posey met haar ogen rolt omdat Aiden haar duidelijk probeert te maken hoe je volgens hem melk moet opschuimen. Met een

wolk stoom rond zijn witblonde haar ziet hij er nog raarder uit.

‘Hij zegt dat ze op dezelfde school zitten, op die balletacademie van haar,’ fluistert Posey als ik dichterbij kom.

Ik blijf staan en kijk naar Aiden. Die heeft dat helemaal niet door omdat hij in zijn eigen wereldje zit, dat blijkbaar geweldig is. ‘Heb je hem dat gevraagd?’ zeg ik. Ik ben onder de indruk, maar ook een beetje bezorgd wat hij op vragen over Dakota zou kunnen antwoorden.

Posey knikt en pakt een metalen beker die moet worden afgespoeld. Ik loop achter haar aan naar de gootsteen en zij draait de kraan open. ‘Ik zag hoe je reageerde toen hij haar hand vastpakte, dus ik besloot om te vragen hoe het allemaal zit.’

Ze haalt haar schouders op, waardoor haar dikke bos krullen op en neer danst. Haar sproeten zijn lichter dan die van de meeste roodharigen en zitten vooral boven aan haar wangen en op de brug van haar neus. Ze heeft volle lippen, een beetje pruilend, en ze is bijna net zo lang als ik. Die dingen zijn me op de derde dag van haar inwerktijd opgevallen. Ik denk dat mijn belangstelling toen heel even werd gewekt.

‘Ik heb haar een tijdje gedatet,’ zeg ik tegen mijn nieuwe vriendin, en ik geef haar een theedoek aan om de beker mee af te drogen.

‘O, volgens mij daten zij niet. Ze zou wel gek zijn, daten met een Zwadderich.’ Posey glimlacht en ik lach met haar mee, hoewel ik rood aanloop.

‘Dus het is jou ook opgevallen?’ vraag ik. Ik steek mijn hand tussen ons in om een koek met pistache en munt te pakken en bied haar die aan.

Ze pakt hem glimlachend aan en heeft de helft al op voordat ik het deksel terug op de pot kan doen.

2

Mijn uren zitten erop voor vandaag, dus ik klok uit en pak twee bekers van de toonbank om mijn gebruikelijke traktatie voor na het werk te maken: twee macchiato's, een voor mij en een voor Tessa. Het is geen gewone macchiato, want ik voeg er drie scheutjes hazelnootsiroop en een scheutje bananensiroop aan toe. Dat klinkt misschien vies, maar geloof me, het is ontzettend lekker. Dit drankje is per ongeluk ontstaan, toen ik op een dag de flessen met vanille en banaan door elkaar haalde, maar de toevalstreffer is nu mijn lievelingsdrankje. En dat van Tessa. En nu ook van Posey.

Om onze jonge studentenlijven op fatsoenlijke wijze te kunnen voeden regel ik de drankjes en neemt Tess op de meeste avonden de kliekjes mee uit de Lookout, het restaurant waar ze werkt. Soms zijn die nog warm, maar ook afgekoeld is het eten uren later nog heel goed te doen. We genieten ondanks een studentenbudget van lekkere koffie en uitstekend avondeten, dus je kunt wel zeggen dat we het goed voor elkaar hebben.

Tess moet vanavond tot laat werken, dus ik neem de tijd om de zaak af te sluiten. Niet omdat ik niet zonder haar thuis kan zijn, maar omdat ik nu geen reden heb om me te haasten. En omdat dit me kan afleiden van piekeren over Dakota en Draco. Soms geniet ik van de stilte als ik alleen thuis ben, maar omdat ik nog nooit in mijn eentje heb gewoond werken het gezoem van de koelkast en het getik van de radiatoren in het stille ap-

partement me vaak op de zenuwen. Blijkbaar verwacht ik altijd nog dat ik elk moment het football in mijn stiefvaders studeerkamer kan horen of ahornsiroop kan ruiken omdat mijn moeder in de keuken staat te bakken.

Ik ben bijna klaar met de leerstof voor deze week. De eerste twee weken van het tweede studiejaar waren een wereld van verschil met het eerste. Ik ben blij dat ik die saaie verplichte vakken van het eerste jaar nu achter de rug heb en kan beginnen aan die voor pedagogiek. Eindelijk kom ik dichterbij mijn droombaan als leerkracht op een basisschool.

Ik heb deze maand al twee boeken gelezen, ik heb alle goede films in de bios gezien en Tessa houdt het thuis zo schoon dat ik niks heb om schoon te maken of op te ruimen. Eerlijk gezegd heb ik helemaal niks te doen. Afgezien van Tessa en een paar collega's bij de Grind ken ik hier nog niemand, maar ik geloof niet dat ik in mijn vrije tijd iets met een collega wil doen, met uitzondering misschien van Posey. Bij sociologie zit een geschikte gast die Timothy heet. Hij kwam op de tweede dag van het semester aanzetten in een sportshirt met de Thunderbirds erop. Daardoor raakten we aan de praat over ijshockey; dat team komt namelijk uit dezelfde stad als ik. Ik begin altijd het liefste over sport of fantasyromans als ik met vreemden een praatje maak, al ben ik daar sowieso niet echt goed in.

Er gebeurt vrij weinig in mijn leven. Ik neem de metro naar Manhattan voor mijn colleges en ga daarna weer terug naar Brooklyn, ik loop naar mijn werk en ga na mijn werk weer naar huis. Het is een vast patroon geworden, een reeks zich herhalende gebeurtenissen die zich door niets van elkaar onderscheiden. Tessa beweert dat ik in een dip zit, dat ik nieuwe vrienden moet zoeken en leuke dingen moet gaan doen. Ik wil tegen haar zeggen dat ze haar eigen advies moet opvolgen, maar ik weet dat het gemakkelijker is om te klagen over het te lange gras bij de burens dan om je eigen gazonnetje te maaien.

En hoewel mijn moeder en Tessa kritisch zijn over mijn gebrek aan een sociaal leven vermaak ik me eigenlijk wel. Ik vind mijn baan en mijn colleges van dit semester leuk. Ik woon in een best wel coole buurt in Brooklyn en voel me op mijn nieuwe opleiding redelijk thuis. Het kan altijd beter, dat weet ik, maar alles gaat goed, mijn leven is simpel en gemakkelijk. Geen problemen en geen verplichtingen, ik hoef alleen maar een goede zoon en een goede vriend zijn.

Ik kijk op de klok aan de muur en zie tot mijn ongenoegen dat het nog niet eens tien uur is. Ik ben langer opengebleven dan gebruikelijk vanwege een groepje vrouwen dat over scheidingen en baby's zat te kletsen en heel vaak 'O!' en 'O nee!' riep. Het leek me het beste om hen met rust te laten totdat ze elkaars problemen hadden opgelost en klaar waren om te vertrekken. Dat hebben ze om kwart over negen ook gedaan, met achterlating van een tafel vol servetjes, halflege bekers koude koffie en deels opgegeten gebak. Dat vond ik niet erg, want daardoor had ik weer een paar minuten langer iets te doen. Ik heb alles uitgebreid opgeruimd en daarna alles voor morgen voorbereid: ik heb de metalen houders gevuld met keurige stapeltjes servetjes, de rietjes een voor een van de vloer opgeveegd en zo langzaam mogelijk rondgelopen om het ijs en de bakken gemalen koffie aan te vullen.

Ondanks al dat tijd rekken blijf ik maar piekeren over mijn relatie met Dakota. De tijd is me zelden goedgezind, maar vanavond lijkt die me erger uit te dagen dan gewoonlijk. Elke minuut staat gelijk aan zestig spottende seconden. De kleine wijzer tikt akelig langzaam voort, maar die tikjes lijken niet te kloppen, want het is alsof er helemaal geen tijd verstrijkt. Om die tijd te doden doe ik dat spelletje van de lagere school, waarbij je telkens een halve minuut je adem inhoudt. Na een paar minuten heb ik daar genoeg van en loop ik met de kassalade naar achteren om de opbrengst van de dag te tellen. Het is stil

in de zaak, ik hoor alleen het zoemen van de ijsmachine achterin. Ten slotte is het tien uur en kan ik niet langer blijven treuzelen.

Voordat ik wegga kijk ik nog een laatste keer om me heen. Ik weet zeker dat ik niks heb gemist en dat elke koffieboon ligt waar hij hoort. Doorgaans sluit ik niet in mijn eentje af, dat doe ik afwisselend met Aiden of met Posey. Posey heeft aangeboden om te blijven, maar ik heb gezegd dat ze kon gaan omdat ik haar eerder hoorde opmerken dat ze geen oppas voor haar zusje kon vinden. Posey is nogal stil, ze vertelt niet veel over haar privéleven, maar het is me wel duidelijk dat dat kleine meisje er het middelpunt van vormt.

Ik sluit de kluis af en zet het alarm aan voordat ik naar buiten loop en de deur achter me dichttrek. Het is een koude avond, er waait een kille wind over het water naar dit deel van de stad. Ik vind het fijn om in de buurt van de rivier te zijn, daardoor kan ik me iets beter losmaken van de drukte. Brooklyn ligt weliswaar vlak bij Manhattan, maar lijkt er helemaal niet op.

En groepje van vier, twee vrouwen en twee mannen, loopt net langs als ik de deur op slot doe en het trottoir op loop. Ik zie dat ze zich opsplitsen in twee stelletjes die elkaars hand vasthouden. De langste man draagt een sportshirt van de Browns en ik vraag me af of hij hun resultaten van dit seizoen wel kent. Als dat zo was, zou hij niet zo trots in hun shirt rondlopen. Ik moet dezelfde kant op als zij en blijf naar hen kijken. De Browns-fan heeft de grootste mond van allemaal en ook nog een irritant luide stem. Ik denk dat hij dronken is.

Ik steek de straat over om bij hen uit de buurt te komen en bel mijn moeder om te vragen hoe het gaat. Met 'vragen hoe het gaat' bedoel ik eigenlijk dat ik haar laat weten dat het goed met mij gaat en dat haar enige kind wederom een dag in de grote stad heeft overleefd. Ik vraag hoe zij zich voelt, maar in

plaats van antwoord te geven vraagt ze naar mij. Dat is echt iets voor haar.

Mijn moeder maakte zich minder druk over mijn verhuizing dan ik had verwacht. Ze wil dat ik gelukkig word en ik dacht dat te worden door met Dakota naar New York te verhuizen. Zo had het moeten gaan. De verhuizing had de lijm moeten zijn die ons bij elkaar hield; ik vermoedde dat de afstand ons de das om zou doen en ik besepte niet dat ze vrij wilde zijn. Haar verlangen naar vrijheid kwam des te onverwachter omdat ik me nooit bezitterig heb opgesteld. Ik heb nooit geprobeerd om de baas te spelen en heb haar nooit verteld wat ze moest doen. Zo ben ik niet. Toen dat brutale meisje met haar woeste krullen naast ons kwam wonen begreep ik al op de eerste dag dat ze bijzonder was. Ze was bijzonder en echt en daar wilde ik nooit, maar dan ook nooit iets aan veranderen. Dat kon ik niet, en waarom zou ik? Ik moedigde haar onafhankelijkheid, haar scherpe tong en haar eigen mening juist aan. In de vijf jaar dat we samen waren koesterde ik haar kracht en probeerde ik haar alles te geven wat ze nodig had.

Toen ze bang was om van Saginaw in Michigan naar de Big Apple te verhuizen deed ik mijn best om haar angsten te bezweren. Ik had zelf al de nodige ervaring met verhuizen, want ik was vlak voor mijn eindexamenjaar van Saginaw naar de staat Washington verhuisd. Ik herinnerde haar constant aan al die redenen waarom ze naar New York moest gaan: ze hield zo verschrikkelijk veel van dansen en ze was er zo goed in. Er ging geen dag voorbij zonder dat ik tegen haar zei dat ze goed was en dat ze trots op zichzelf moest zijn. Ze oefende dag en nacht, totdat ze blaren op haar tenen had en haar voeten bloedden. Ik ken niet veel mensen die zo gemotiveerd zijn als Dakota. Ze haalde altijd al gemakkelijker goede cijfers dan ik en ze had als tiener stevast een bijbaantje. Wanneer mijn moeder moest werken en Dakota daarom geen lift kon geven fietste ze altijd

naar haar baantje bij het tankstation een eind verderop. Zodra ik zestien was en mijn rijbewijs haalde, bracht ik haar. Dat deed ik graag en zij vroeg aan haar vader of die haar fiets wilde verkopen, zodat ze weer wat geld had.

Volgens mij kon Dakota thuis nooit vrij zijn. Haar vader probeerde haar en haar broer Carter gevangen te houden in hun huis van rode baksteen, maar de lakens die hij voor de ramen had gespannen konden zijn kinderen niet binnenhouden. In New York maakte ze kennis met een heel ander leven. Eerder had ze haar vader zien wegwijnen door drank en woede en werd ze zelf verteerd door schuldgevoel over de dood van haar broer. Dat was geen leven en ze beseftte dat ze tot dan toe nooit echt had geleefd. Voor mij was het leven begonnen op de dag dat ik haar leerde kennen, maar voor haar was het anders.

Het einde van onze relatie deed me pijn, maar ik nam het haar niet kwalijk. Dat doe ik nog steeds niet, maar ik ben wel gekwetst. Van de toekomst die we hadden uitgestippeld bleef niets over. Ik had gedacht dat ik met haar in New York zou gaan samenwonen, dat ik elke morgen wakker zou worden met mijn benen rond de hare gewikkeld en de zoete geur van haar haar in mijn gezicht. Ik dacht dat we samen herinneringen zouden opbouwen en samen de stad zouden leren kennen. We hadden samen door de parken moeten slenteren en naar chique musea moeten gaan, waar we net hadden gedaan alsof we kunstkenneren waren. Toen ik mijn verhuizing plande had ik zulke hoge verwachtingen. Ik dacht dat mijn toekomst dan zou beginnen, en niet dat mijn verleden zou eindigen.

Zij zag het aankomen, zij begreep wat ze voelde, en daarom heeft ze het al uitgemaakt voordat ik naar New York kon komen. Ze was liever eerlijk dan dat ze een tijdje deed alsof om vervolgens toch alles spaak te zien lopen. Hoewel ze het uitmaakte, zette ik mijn plan toch door, want ik was al te veel gewend aan het idee van verhuizen. Ik had me al op mijn nieuwe

opleiding aangemeld en de borg voor mijn appartement betaald. Ik heb er geen spijt van, en achteraf gezien denk ik dat ik het nodig had. Ik ben nog niet zo gek op deze stad – ik ben niet zo in haar ban geraakt als anderen en ik denk niet dat ik hier na mijn afstuderen blijf wonen – maar voorlopig zit ik hier goed. Later wil ik graag ergens wonen waar het stiller is, ik wil een grote tuin en zonlicht dat alles in een fraaie gloed dompelt en mijn huid bruin kleurt.

Het heeft geholpen dat Tessa samen met mij is verhuisd. Ik ben niet gelukkig met de omstandigheden die haar hiernaartoe hebben gevoerd, maar ik ben wel blij dat ik er voor haar kon zijn. Tessa Young was de eerste met wie ik aan de uni in Washington bevriend raakte, en andersom gold hetzelfde voor haar, en ze bleek zo'n beetje de enige te zijn die ik nog aan vrienden overhad toen ik daar vertrok. Haar eerste jaar was zwaar. Ze werd verliefd en liep bijna meteen een gebroken hart op. Voor mij was het een lastige situatie; ik wilde mijn stiefbroer beter leren kennen, maar dat was nu juist de jongen die mijn beste vriendin Tessa zo veel pijn deed.

Ik heb mijn huis voor Tessa opengesteld toen ze me dat vroeg en ik zou het zo weer doen. Ik vind het niet erg om een appartement met haar te delen, ik wist dat het haar goed zou doen. Mijn rol als vriend, als de aardige jongen, bevalt me wel. Die speel ik al mijn hele leven en die past het beste bij me. Het is niks voor mij om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Sterker nog, ik ben er onlangs achter gekomen dat ik mijn uiterste best doe om dat te vermijden. Ik sta erom bekend dat ik anderen steun, dat ik de vriend en partner ben bij wie je altijd terecht kunt. Dat vind ik prima. Na alles wat er in Michigan is voorgevallen wil ik in mijn eentje lijden. Niemand hoeft met me mee te bloeden, zeker Dakota niet.

Haar pijn was onvermijdelijk en die kon ik niet verminderen, wat ik ook deed. Ik moest haar laten bloeden en afwachten

en zien dat haar wereld instortte door een tragedie die ik had geprobeerd te voorkomen. Ze was mijn verband en ik was haar vangnet. Ik heb haar opgevangen toen ze viel en dat heeft ons met elkaar verbonden. Die band zal er altijd zijn, als vrienden of meer, vanwege het leed dat we met elkaar hebben gedeeld.

Ik denk er niet vaak aan, ik heb mezelf gedwongen om die herinneringen te vergeten. Die doos van Pandora zit stevig dicht. Die is met superlijm vastgekit en begraven onder een paar meter beton.

3

Thuis word ik begroet door een pakketje dat voor de deur is neergezet. Ik weet meteen wie de afzender is, want Tessa's naam is er met een zwarte stift op geschreven. Nadat ik de deur open heb gedaan duw ik het pakje met mijn voet naar binnen. Er brandt geen licht, dus Tessa is nog niet terug van haar werk.

Ik ben moe, maar ik kan morgen uitslapen. Op dinsdag en donderdag beginnen mijn colleges later dan op de andere dagen van de week en daarom kijk ik altijd uit naar die dagen, dan kan ik lekker in mijn ondergoed op bed tv liggen kijken. Dat is een simpel en misschien wat sneu genoeg, maar ik geniet van elke seconde ervan.

Ik schop mijn schoenen uit, zet ze naast elkaar en roep Tessa om zeker te weten dat ze echt niet thuis is. Er komt geen antwoord, dus ik begin me in de woonkamer uit te kleden, gewoon omdat het kan. Nog zo'n simpel genoeg. Ik knoop mijn jeans los, trek hem uit en schop hem opzij. Sterker nog, ik laat hem op de vloer liggen. Een tikje rebels, zo voel ik me. En vooral heel erg moe.

Bij nader inzien raap ik toch maar mijn broek, shirt, sokken en boxershorts van de vloer en neem ik ze mee naar mijn kamer. Daar gooi ik alles neer, opruimen komt later wel. Eerst douchen.

We hebben maar een badkamer en de kraan van de douche daar blijft bijna elke keer klem zitten als ik eraan draai. Het